

stringscheferne paa de Steder, hvor der ikke er nogen af Staten ellers særstilt til dette Foretagende lønnet Embedsmand, altsaa Toldklareringsembedsmænd. Det er ganske vist en gammel Lovbestemmelse, som her fixeres, men det er længe siden 1851, og i de Aar, der ere gaaede siden, have vi vundet den Erkjendelse, at det er heldigt overalt, saavidt stee kan, at affkaffe Sportelvaesenet, og jeg haader derfor, at Thinget skal vise sig utilbøieligt til nu i en saadan Lov at fixere det. Seg tør antage, at disse Forretninger ikke ere af en saadan Betydning, at der overhovedet behøver at tillægges disse Embedsmænd Noget derfor, og skulde dette vise sig nødvendigt, saa vil Saadant kunne stee ved den Regulering af deres Lønninger, som rimeligviis i den nærmeste Fremtid forestaaer; men ved at give Slip paa denne Bestemmelse frier man Folk, der nu allerede ere meget stærkt behyrde med Udgifter, for saadanne. Jeg tænker navnlig paa de mindre Stippere, der fare paa de nærmeste Lande eller fra Havn til Havn her i Riget. Det er ikke saa ubetydelige Beløb, man hyder til denne og andre Ting, som det skulde synes unødvendigt at forlange af disse Folk, og jeg troer, at det ganske vilde stemme overeens med, hvad vi forleden hørte af den høitagtede Finantsminister, at han havde ifinde at lette de Bedkommende de Udgifter, som de havde. Enhver, der kjender Noget til dette Forhold, forbauses over den Udgift, som disse vedkommende Skibsførere have af deres ringe Indtægt. Det kan være en Bruttoindtægt af 7—800 Rdl., men naar man seer hen til alle de lovbefalede Udgifter, som saadanne Folk have at udrede til den ene og den anden Side, Gebyr her og Gebyr der, saa vinder Indtægten ind til en reen Ubetydelighed (Steenstrup: Til 200 Rdl.). Ja, jeg har endog lagt Mærke til, at den i somme Tilfælde er gaaet ned til under 200. Mine Indvendinger mod Slutningen af denne Paragraph gjælde navnlig ogsaa den sidste Linie: „saavidt der paa Stedet ikke er ansat en Vaterschout“. Jeg har tidligere havt Leilighed til at antyde, at jeg finder denne Stilling aldeles overflødig efter de nuværende Forhold. Det er en urimelig Udgift, som denne Mands Stilling fordrer af Søfarende, ikke blot af

Skibsførere, som derved foraarfages forøget Uleilighed, men af enhver simpel søfarende Mand. Naar en simpel Matros udmønstres fra, jeg vil sige Nyborg, seiler paa fjernere Havne 3 à 4 Aar og tjener en 5, 6, 7—800 Rdl., hvoraf han sender enhver overflødig Skilling hjem til sin fattige Familie, saa skal han, hvis han tilfældigviis afmønstres i Kjøbenhavn, betale til Vaterschouten, en Skilling af hver Daler, han har tjent. Naar han har tjent 800 Rdl., skal han betale 8 Rdl. til Vaterschouten, som han ikke har det Fjernetste med at bestille. Er det ikke en utaaelig Byrde at paalægge Folk i den Stilling, som have det knapt nok iforveien? Det kunde passe til de gamle Tider, da Søfolk kunde trænge til En, der tog sig af dem, fordi de hverken kunde regne eller skrive, men nu behøve de ikke denne Mellemmand.

Det Gamle, som vi i denne Lov heldigviis have givet Slip paa, er jo i det Væsentlige alle Bestemmelserne om Stillingsvaesenet. Det er en Selvfølge, at jeg i min Betragtning af dette Spørgsmaal anseer det for særdeles heldigt, at vi ere komne dertil; det forliger En med overordentlig Meget af, hvad man under andre Omstændigheder kunde beklage. Nu har jeg vel hørt Indvendinger derimod, idet man siger: Ja, hvad kan det hjælpe, Halvdelen gaaer fri alligevel, men jo mere det viser sig, at de Bedkommendes Vegemsbefaffenhed fordrer, at Resultatet bliver det, at Halvdelen gaaer fri, desto mere maae vi prise, at den anden Halvdeel, der befindes dygtig, skal med Allesammen, thi ellers vilde vi komme til det, hvortil vi i de senere Aar ere komne, at kun den fattige Mand bærer Trojen. De allerfleste af os have vistnok havt Leilighed til i det sidste Estraar at rejse sammen med større Forsamlinger af Soldater, der skulde ind til Mønstring, og dersom de Herrer havde gjort sig lidt bekjendte med dem, vilde de næsten overalt kun have truffet Folk af Tjenesteclassen og Huusmænd; det vilde være et yderst sjældent Tilfælde, hvis De stulle træffe Andre. Jeg troer nu ikke, at denne Tilstand vilde holde sig ret længe; i alt Fald vilde den aldrig være til Gavn for Samfundet. Betydningen af Stillings Afstøffelse for Hæren og for Samfundsaanden i